

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/110/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215203527
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1215203527.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcov: X/ A.. S.. S. P., P., R.. XX.XX.XXXX, D. V. XX, D., X/ X.. C. P., R.. XX.XX.XXXX, D. N. XXXX/X, H., V. U.: K.. S. P., D. F. J. X, D., X/ K.. S. P., R.. XX.XX.XXXX, D. F. J. XXX/X, D., proti žalovanému: S. L., R.. XX.XX.XXXX, D. H. X, D., v zast. Studio Legale, s.r.o., so sídlom Galandova 3, Bratislava, o neplatnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 19C/34/2017-390 zo dňa 22.04.2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach m e n í tak, že žalobu zamietá.

II. Žalovaný má voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie v časti petitu o zrušenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 30Co 27/1997 zo dňa 31.10.1997, ktorým sa vec vrátila do stavu pred týmto uznesením to je do stavu stanoveného právoplatného štátneho Notárstva Bratislava - mesto o dedičstve sp.zn. D 20533/77 zo dňa 21.11.1977 zastavil. II. súd určil, že podiel v rozsahu 3/4 v pomere k celku k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "C" parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 132 m2, parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere 839 m2 a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX p a t r í do dedičstva po K. P.J., W.. D., R.. XX.X.XXXX, zomrelej v D. XX.XX.XXXX. III. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcov zamietol. IV. Žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 132a ods. 1, § 134 ods. 1, 2, § 135a ods. 1, § 460, § 507a ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobou podanou na tunajší súd dňa 13.02.2015 sa pôvodne domáhal žalobca v 1.rade zrušenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 33Co/27/97 zo dňa 31.10.1997 ako nedôvodného, nezákonného a neplatného právneho úkonu, ktorý vznikol porušením základného práva účastníčky konania (K. P.) na spravodlivé súdne konanie.

3. Súd vykonal dokazovanie prednesom žalobcov, žalovaného, právnej zástupkyne žalovaného, oboznámením sa s obsahom listín, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, ako aj oboznámením sa s obsahom dedičského spisu D 41/93 a 65D/881/2012 a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30.11.1977, č. k. D 2533/77, vyplýva, že dedičstvo po neb. O. L., ktoré tvorí nehnuteľný majetok nachádzajúci sa v k. ú. D., na LV č. XXX, N.. Č.. XXXXX, A. Č.. XXX a dvor vo výmere 132 m2, parc. č. XXXXX, záhrada vo výmere 839 m2 v celosti a ďalšie, nadobúda zo závetu v

celosti K. P., R.. XX. XX. XXXX. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že poručiiteľka zanechala závet a jedinou dedičkou v celosti je K. P.. Neopomenuteľný a súčasne jediný zákonný dedič S. L. si svoj zákonný podiel neuplatňoval. Z rozsudku bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 14.06.1995, č.k. 11Co 32/95-116 vyplýva, že súd odvolanie S. L. zo dňa 31.07.1991 proti rozhodnutiu bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto odmietol z dôvodu vzdania sa práva S. L. na odvolanie. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.02.1997, č.k. 1Cdo 121/96, vyplýva, že NS SR rozsudok bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 14.06.1995, č. k. 11Co 32/95-116, o odmietnutí odvolania S. L. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že je potrebné zistiť, či žalovaný (tam ako dedič) bol v dedičskom konaní riadne zastúpený. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.1997, č. k. 33Co 27/97-153 vyplýva, že odvolací súd následne zrušil rozhodnutie bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 14.06.1995, č.k. 11Co 32/92-116, o odmietnutí odvolania S. L. proti rozhodnutiu bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto, č. k. D 2533/77 zo dňa 21.11.1977, a to z dôvodu, že S. L. nebol v konaní o dedičstve platne zastúpený a rozhodnutie teda bolo vydané bez splnenia podmienok konania. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20.10.1998, č.k. D 41/93 (Dnot 6/94), vyplýva, že súd určil, že medzi aktíva dedičstva po O. L. patrí aj sporná nehnuteľnosť a potvrdil nadobudnutie dedičstva tak, že 1/4 podiel získala do dedičstva K. P. a 3/4 S. L.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že závet poručiiteľky bol neplatný v časti, v ktorej nezahŕňal neopomenuteľného dediča S. L., ktorému patrí podiel vo výške 3/4 zákonného podielu. Na odvolanie K. P. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.04.1999, č.k. 23Co 51/99-58, uvedené rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že zrušením rozhodnutia bývalého štátneho notárstva sa vec dostala do štádia začatého konania - prejednaní dedičstva po poručiiteľke O. L.. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava II zo dňa 04. 06. 1992, č. k. D 781/91, vyplýva, že štátne notárstvo povolilo obnovu dedičského konania po O. L. z dôvodu, že plná moc, na základe ktorej mala O. D. zastupovať S. L. sa v spise nenachádza. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva aj to, že dňa 18.05.1992 bolo Obvodnou prokuratúrou Bratislava 1 odložené preverovanie oznámenia K. P. o odcudzení dvoch plných mocí z dedičského spisu, z dôvodu, že nebolo preukázané, že by plné moci vôbec existovali.

5. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 09.09.1993, č.k. 11Co 49/93-104, zrušil uvedené rozhodnutie Štátneho notárstva zo dňa 04.06.1992 a vrátil vec Obvodnému súdu Bratislava 2 na ďalšie konanie z dôvodu potreby zistenia, či ku dňu 09. 08. 1977 existovala alebo neexistovala plná moc udelená O. D. S. L..

6. Z podania K. P. zo dňa 15.07.1991, doručeného Štátnemu notárstvu Bratislava II dňa 16.07.1991, sp. zn. D 781/91, označeného ako Námiety proti návrhu na obnovu konania, vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti SR zaslalo K. P. list zo dňa 30.04.1991, ktorým odpovedalo S. L. na jeho odvolanie z 27.03.1991 proti rozhodnutiu bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto, sp. zn. D 2533/77, vďaka čomu sa dozvedela prvýkrát o úkonoch S. L..

7. Z listu S. L. zo dňa 27. 03. 1991 označeného ako Odvolanie proti rozhodnutiu štát. notárstva dňa 21.IX.1977 č.dv.2533/77 vo veci dedičstva, doručeného na Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 12.04.1991, vyplýva, že S. L. sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR s prosbou o znovuprešetrenie rozhodnutia štátneho notárstva zo dňa 21.11.1977 pod číslom 2533/77, s odôvodnením, že ich majetok bol prevedený na K. P. na základe fingovanej závete, v predmetnej veci došlo k porušeniu zákona, pretože štátna notárka S. L. neupovedomila o neuplatnení si svojho zákonného podielu ako neopomenuteľného dediča, keďže štátnej notárke žiadne prehlásenie neposkytol, a tak svojvoľne rozhodla o dedičstve. V predmetnom podaní uviedol, že od roku 1969 trvale žije v J. a v čase, keď jeho matka O. L. bola ťažko chorá, vznikli obavy v rodine jeho manželky, že majetok prepadne v prospech štátu, preto riešenie videli v napísaní závete na jednu zo sestier jeho manželky, ktorá následne odovzdá majetok S. L. a jeho rodine. Pri návšteve S. L. C. D. sa k príslubu nehlásila. Jeho matka nemala žiaden dôvod ho vydediť a už vôbec nie jeho dcéry.

8. Z výpisu z evidencie nehnuteľností Strediska geodézie Bratislava č. XXX z roku XXXX vyplýva, že K. P. bola jedinou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti.

9. Zo zápisnice Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, č.k. D 2533/77 vyplýva, že O. D. ako splnomocnená zástupkyňa neopomenuteľného dediča S. L. si neuplatňuje za dediča zákonný podiel a uznáva v celom rozsahu závet. Z osvedčenia o dedičstve, č. k. 65D/881/2012-24, vyplýva, že

K. P. zomrela 17.11.2012 a dedičmi po nej sú A.. S.. S. P., P., X.. C. P. O. S. P.. Z výpisu z knihy úmrtí zo dňa 11.08.1977 vyplýva, že pohreb vybavovala K. P.J..

10. Z notárskej zápisnice zo dňa 06.09.1977, sp. zn. N 437/77, vyplýva, že O. L. spísala do notárskej zápisnice závet, ktorým, zanecháva pre prípad svojej smrti celý majetok, ktorý vlastní K. P., a to aj napriek poučeniu o neopomenuteľných dedičoch.

11. Z výzvy na zaplatenie daňového nedoplatku vyplýva, že K. P. dlhovala za rok 1978 na domovej dani 117,00 Kčs.

12. Z rozhodnutia Hlavného mesta SR Bratislavy č. 1/12/055753-36/11/401756, zo dňa 07.05.2012, vyplýva, že K. P. bola vyrubená daň za záhrady, zastavané plochy a nádvoría a stavby na bývanie, ktorú K. P. zaplatila dňa 16.05.2012. Z prihlášky k odberu elektriny zo dňa 04.08.1979, že odberateľom sa stala od 04.08.1979 K. P. po O. L.. Z návrhu na združené poistenie stavieb a združené poistenie domácnosti zo dňa 25.07.1981 vyplýva, že K. P. uzavrela k predmetnej nehnuteľnosti poisťovnú zmluvu. Z potvrdenia zo dňa 25.09.1983 vyplýva, že Združenie záhradkárov udelilo súhlas K. P. k odberu vody. Z výpisu z listu vlastníctva zo dňa 18.04.2022 č.XXX pre k. ú. C. vyplýva, že vlastníkom sporného podielu v pomere 3/4 k celku k predmetným nehnuteľnostiam je v súčasnosti S. L. t.j. žalovaný. Súd má za preukázané, že rozhodnutím Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, č. k. D 2533/77, nadobudla nehnuteľnosť zapísanú na LV. č. XXX v celosti K. P. zo závetu. Súčasne má súd za preukázané, že aktuálne je na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20.10.1998, č.k. D 41/93, potvrdeného odvolacím súdom, podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti S. L. v podiele pomerom 3/4 k celku.

13. V spore sa žalobcovia domáhali určenia, že 3/4 nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "C" parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 132 m², parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere 839 m² a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX, ktorého je ako vlastníkom v súčasnosti zapísaný žalovaný, patria do dedičstva po K. P., W. D., nar. XX.X.XXXX, zomrelej C. D. XX.XX.XXXX. Nakoľko ide o určovací žalobu podľa § 137 písm. c) CSP a preto bolo potrebné, aby súd skúmal naliehavý právny záujem na takomto určení. Žalobcovia tvrdili, že nehnuteľnosti že aj podiel v pomere 3/4 k celku na nehnuteľnostiach patril ku dňu smrti do vlastníctva poručiťky, preto majú byť predmetom prejednávania dedičstva po poručiťke. Aj keď sa určovacou žalobou v zásade riešia otázky právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, súdna judikatúra pripustila výnimky práve vo forme žalôb, že určitá vec patrí do dedičstva resp. že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom veci (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/07, 3Cdo/44/08) a ďalšie novšie rozhodnutia Ústavného súdu SR, či Najvyššieho súdu SR, ktoré nepospochybujú procesnú prípustnosť žalôb o určenie, že veci patria do dedičstva alebo boli v čase smrti vlastníctvom poručiťka (napr. I.ÚS 151/2016, Najvyšší súd SR sp. zn. 5Cdo/157/2018, 7Cdo/291/2019). Preto podľa názoru súdu majú žalobcovia naliehavý právny záujem na takomto určení zodpovedajúcemu ustálenej súdnej praxi. Podľa názoru súdu vzhľadom na zápis na LV č. XXX, keď ako spoluvlastník sporného podielu v pomere 3/4 k celku k týmto nehnuteľnostiam je zapísaný žalovaný, avšak podľa tvrdenia žalobcov tento sporný spoluvlastnícky podiel žalovaného patrí do dedičstva po ich právnej predchodkyňi (manželke a matke) alebo K. P., tak bez rozhodnutia súdu nie je možné vyriešiť spornosť zápisu spoluvlastníckych vzťahov a len na základe takéhoto rozhodnutia súdu bude možné prejednať sporný spoluvlastnícky podiel v dedičskom konaní po nebohej K. P..

14. Vykonaným dokazovaním má súd za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že právna predchodkyňa žalobcov nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "C" parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 132 m², parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere 839 m² a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX a to rozhodnutím bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30.11.1977, č. k. D 2533/77, v dedičskom konaní po nebohej O. L. v celosti ako závetná dedička. Ďalej má súd za preukázané, že predmetné rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.1997, č. k. 33Co 27/97-153. Tým sa vec dostala do štádia opätovného prejednávania dedičstva po poručiťke O. L.. Následne uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20.10.1998, č.k. D 41/93 (Dnot 6/94) bolo dedičstvo po O. L. vyporiadané tak, že 1/4 podielu v pomere k celku získala závetná

dedička K. P. a 3/4 podielu v pomere k celku zákonný dedič S. L.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že závet poručiťky bol neplatný v časti, v ktorej nezahŕňal neopomenuteľného dediča S. L., ktorému patrí podiel vo výške 3/4 zákonného podielu. Na odvolanie K. P. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 04. 1999, č. k. 23Co 51/99-58, uvedené rozhodnutie potvrdil.

15. Žalobcovia v spore po pripustenej zmene petitu) v podstate namietali, že sporný podiel v pomere 3/4 k celku na nehnuteľnostiach, ktorý je v súčasnosti zapísaný na LV č. XXX v prospech žalovaného, nadobudla ich právna predchodkyňa K. P., ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX a po ktorej sú dedičmi a to vydržaním na základe toho, že dedičské konanie po nebohej O. L. vedené na Štátnom notárstve Bratislava pod sp. zn. D2533/77 bolo riadne uzavreté a ich právna predchodkyňa K. P. sa stala vlastníčkou sporných nehnuteľností v celosti, čo zodpovedalo aj zápisu do katastra nehnuteľností. Žalobcovia ako právni nástupcovia po K. P. nehnuteľnosť riadne užívajú a udržiavajú, preto sa dožadujú zosúladenia zápisu v katastri nehnuteľností. Žalovaný až po smrti jeho splnomocnenej zástupkyne pani D. začal tvrdiť, že o dedičskom konaní po svojej matke nevedel a žiadal obnovu konania. Nikdy však nenamietal notársku zápisnicu o prejednaní dedičstva z roku 1977, preto je dodnes platná. Právna predchodkyňa žalobcov (K. P.) sa najneskôr dňa 30.11.1987 stala vlastníčkou aj sporných 3/4 nehnuteľností z dôvodu vydržania (uplynutia 10 ročnej vydržacej doby) i uplynutia trojročnej lehoty na vymáhanie dedičstva, a preto bola ich vlastníčkou aj ku dňu svojej smrti t.j. ku dňu 17.11.2012.

16. Súd uvádza, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k nemu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu. Za držiteľa sa považuje osoba, ktorá fakticky ovláda vec. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Dobrá viera, ktorá je podkladom tejto vôle, vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa, ktorý sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania. Toto vnútorné presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne a že si neprisvojuje cudziu vec, sa však navonok prejavuje jeho konkrétnym správaním, a to už môže byť predmetom dokazovania a posudzovania. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie je, treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka, a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva. Dobrá viera zaniká v okamžiku, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ bol aj naďalej (subjektívne) v dobrej viere. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 1.3.2011, sp.zn. 5Cdo/30/2010). Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Treba zdôrazniť, že ide o opatrnosť normálnu, obvyklú, posudzovanú z objektívneho hľadiska. Omyl držiteľa musí byť ospravedliteľný. Ak omyl presahuje rámec bežného, zvyčajného posudzovania vecí, nie je ospravedliteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu, môže byť v síce dobrej viere, no nie so zreteľom na všetky okolnosti, a preto nemôže byť držiteľom oprávneným (z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.9.2010, sp.zn. 5Cdo/234/2009).

17. S poukazom na uvedené súd preto predovšetkým posudzoval, či právna predchodkyňa žalobcov splnila zákonné podmienky vydržania vlastníckeho práva k podielu v pomere 3/4 k celku k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXX podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Pre posúdenie tejto skutočnosti bolo potrebné skúmať, či právna predchodkyňa žalobcov užívala predmetné nehnuteľnosti počas zákonom stanovenej vydržacej doby v dobrej viere, že ich platne nadobudla na základe rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30.11.1977, č.k. D 2533/77, v dedičskom konaní po nebohej O. L. v celosti ako závetná dedička. Žalovaný v konaní vydržanie vlastníckeho práva k spornej časti nehnuteľností právnu predchodkyňou žalobcov namietal a tvrdil, že rozhodnutie v dedičskom konaní v roku 1977 bolo zrušené, nemohlo teda dôjsť k žiadnemu vydržaniu zo strany právnej predchodkyne žalobcov. V prípade, že aj by k nemu došlo, namietal predovšetkým dobrú vieru právnej

predchodkyne žalobcov, ktorá vedela, že žalovaný nie je v dedičskom konaní zastúpený, a preto nespĺnila hmotnoprávne podmienky vydržania vlastníckeho práva. Rozhodnutie o ktoré sa opiera toto tvrdenie z roku 1977 v dedičskom konaní je ničotný titul a nemôže na základe neho dôjsť k vydržaniu, aj keby boli splnené ostatné hmotnoprávne podmienky vydržania.

18. K tomu súd uvádza, že v konaní žalovaný ničím relevantne nepreukázal, že právna predchodkyňa žalobcov mala vedomosť o tom, že žalovaný nebol v dedičskom konaní č. D 2533/77 v čase prejednávania dedičstva a vydania rozhodnutia zo dňa 22.11.1977 po nebohej O. L. riadne procesne zastúpený. Naopak celý čas v následných konaniach, po tom, čo žalovaný spochybnil túto skutočnosť opakovane tvrdila, že mala vedomosť o riadnom zastúpení žalovaného na základe plnomocenstva udeleného žalovaným O. D.. Ako vyplýva zo rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30.11.1977, č.k. D 2533/77 Štátne notárstvo konalo s O. D. ako so splnomocnenou zástupkyňou žalovaného. V tejto súvislosti súd uvádza, že nie je úlohou účastníka konania v konaní pred orgánom verejnej moci posudzovať podmienky konania a teda ani posudzovať skutočnosť, či ten ktorý účastník konania je riadne procesne zastúpený, toto je kompetenciou a úlohou konajúceho orgánu, ktorý skúma procesné podmienky konania z úradnej povinnosti. Ak teda štátne notárstvo konalo s O. D. ako splnomocnenou zástupkyňou žalovaného, nemohla mať a na základe vykonaného dokazovania ani nemala právna predchodkyňa žalobcov v čase vydania rozhodnutia o nadobudnutí dedičstva po O. L. v roku 1977 nepochybná závetná dedička vedomosť o tom, že toto procesné splnomocnenie buď to neexistuje (t.j. že sa nachádza v spise, či je spis riadne zažurnalizovaný a pod.), alebo plnomocnenstvo nie je relevantné (pre jeho rozsah, obsah, iné vady) na zastupovanie žalovaného v tomto dedičskom konaní. Právna predchodkyňa žalobcov po tom, čo došlo k spochybneniu zastúpenia žalovaného v dedičskom konaní zo strany žalovaného vždy konzistentne uvádzala, že predmetné plnomocnenstvo O. D. od žalovaného mala, že sa v tom čase nachádzalo v spise D 2533/77. Súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zo samotnej zápisnice o prejednaní dedičstva zo dňa 21.11.1977 vyplýva, že sa dostavila na konanie závetná dedička K. P. a splnomocnená zástupkyňa dediča zo zákona (žalovaného) O. D.. Zápisnicu pritom nespisovala, neoverovala totožnosť a procesné postavenie účastníkov, relevantnosť splnomocnenia právna predchodkyňa žalobcov, ale zapisovateľka a štátna notárka, ktoré predmetnú zápisnicu aj podpísali a rozhodnutie podpísala štátna notárka. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že nebolo sporné ani namietané skutkové tvrdenie žalovaného, ktoré sám uviedol, a to že sa zúčastnil na pohrebe svojej matky a už vtedy sa dozvedel, že nehnuteľnosti zdedila K. P.. Uvádzal, že z dôvodu odsúdenia za nelegálne opustenie republiky sa však do roku 1989 nemohol na Slovensko vrátiť a matka žalovaného urobila závet v prospech právnej predchodkyne žalobcov z dôvodu, že žalovaný nemohol prísť na Slovensko. Už v roku 1978-1979 riešil vec s S. Á., ktorý napísal veľa upomienok a začal písať žalobcom dopisy Tieto skutkové tvrdenia, ktoré žalobcovia účinne popierali však ničím nepreukázal, nepredložil jediný dôkaz o tom, že jeho advokát písal či už K. P., alebo na štátne notárstvo, alebo na súd prípadne iný orgán), a to až do roku 1991, kedy napísal list zo dňa 27.03.1991 adresovaný na Ministerstvu spravodlivosti SR, označený ako odvolanie voči rozhodnutiu štátneho notárstva zo dňa 21.IX. 1977 č.2533/77 vo veci dedičstva. V čase od rozhodnutia štátneho notárstva dňa 21.11.1977 až do tohto momentu nebolo v spore preukázané žiadne spochybnenie rozhodnutia štátneho notárstva v dedičskom konaní po nebohej O. L. zo strany žalovaného (alebo kohokoľvek iného), ktorým došlo k deklarovaniu nadobudnutia dedičstva po menovanej K. P.. Na základe tohto rozhodnutia došlo aj k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v celosti v jej prospech. Predmetné nehnuteľnosti právna predchodkyňa žalobcov K. P. nerušene a v dobrej viere, že jej patria v celosti na základe závetu a rozhodnutia štátneho orgánu a následného zápisu v evidencii nehnuteľností na LV č. XXX na základe nadobúdacieho titulu D 2533/77 (čl. 302) užívala spolu so svojou rodinou minimálne do roku 1991, kedy došlo k spochybneniu nadobudnutia predmetných nehnuteľností K. P. v celom rozsahu. Preto súd uzavrel, že právna predchodkyňa žalobcov užívala predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere v rozhodnutie príslušného štátneho orgánu, že ich nadobudla na základe závetu poručiťky O. L. ako závetná dedička v celosti, ku dňu smrti poručiťky, čo mala potvrdené aj právoplatným rozhodnutím Štátneho notárstva zo dňa 21.11.1977 v dedičskom konaní D 2533/77. Tieto nehnuteľnosti užívala ako oprávnená držiteľka minimálne počas celej zákonnej 10 ročnej vydržacej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 21.11.1977 a uplynula dňa 22.11.1987, ale aj následne až do roku 1991, kedy došlo objektívne k spochybneniu jej vlastníckeho práva v podiele v pomere 3/4 k celku zo strany žalovaného t.j, celkom za dobu cca 14 rokov.

19. K námietkam žalovaného ohľadom dobrej viery právnej predchodkyne žalobcov K. P., ktorá vedela, že žalovaný je dedičom po O. L. a že nie je v dedičskom konaní zastúpený, a preto nespĺnila všetky hmotnoprávne podmienky vydržania vlastníckeho práva súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že K. P. síce mala vedomosť o tom, že žalovaný je dedičom po O. L., avšak nebolo preukázané, žeby mala až do spochybnenia jeho zastúpenia v dedičskom konaní O. D. t.j. do roku 1991 nejakú vedomosť o tom, že žalovaný nie je v dedičskom konaní riadne zastúpený. Práve naopak mala za to, že bol zastúpený O. D. na základe plnomocenstva, o ktorom mala vedomosť. Súd ďalej uvádza, že dedičstvo sa nadobúda momentom smrti poručiteľa, rozhodnutie v dedičskom konaní len deklaruje stav existujúci v čase smrti poručiteľa. Právna predchodkyňa žalobcov K. P. bola závetnou dedičkou celého majetku O. L. na základe jej platného závetu. V prípade opomenutia zákonného dediča v závete a teda relatívnej neplatnosti závetu v tejto časti, relatívna neplatnosť závetu nenastáva automaticky a bez po prejavenia vôle neopomenuteľného zákonného dediča o tom, že v tejto časti napáda závet poručiťky z tohto dôvodu ako relatívne neplatný. V čase konania dedičského konania v roku 1977 nebol závet neopomenuteľným dedičom napadnutý, čo vyslovene vyplýva zo zápisnice o prejednaní dedičstva na Štátnom notárstve v konaní D 2533/77 zo dňa 21.11.1977, kde splnomocnená zástupkyňa jediného dediča zo zákona po oboznámení sa s obsahom závetu napísaného vo forme notárskej zápisnice dňa 13.07.1977 pod č. NZ 423/77 podľa ktorého celý majetok zanechala poručiťka K. P. vyhlasuje, že si neuplatňuje za dediča zákonný podiel a uznáva v celom rozsahu závet. Preto nemala K. P. ani pri náležitej starostlivosti z jej strany objektívne vedomosť o spochybnení svojho dedičského práva k majetku po O. L. v celosti neopomenuteľným zákonným dedičom t.j. žalovaným. Ani vykonaným dokazovaním v spore nebola ničím spochybnená objektívne existujúca dobrá viera K. P. o tom, že nadobudla nehnuteľnosti po O. L. ako nespochybnená závetná dedička v celosti t.j. vrátane sporného vlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v pomere 3/4 k celku. V tejto súvislosti súd neposlednom rade poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaný ničím nevyvrátil skutkové tvrdenie žalobcov, že k spochybnovaniu jeho zastúpenia v dedičskom konaní O. D. došlo až po jej smrti, ani skutkové tvrdenie, že O. D. bola u neho na návšteve v Kanade niekedy v roku 1978-1980, t.j. po vydaní rozhodnutia v dedičskom konaní po poručiťke O. L. v roku 1977, v ktorom ho táto mala ako splnomocnená zástupkyňa zastupovať. S poukazom na vyššie uvedené súd preto námietky žalovaného týkajúce sa dobrej viery právnej predchodkyne žalobcov K. P. vyhodnotil ako nedôvodné.

20. Ďalej súd uvádza, že žalovaný v konaní namietal, že rozhodnutie v dedičskom konaní v roku 1977 bolo zrušené, je ničotným titulom a nemohlo teda dôjsť k žiadnemu vydržaniu zo strany právnej predchodkyne žalobcov na jeho základe, aj keby boli splnené ostatné hmotnoprávne podmienky vydržania právnou predchodkyňou žalobcov. K tomu súd opakovane uvádza, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa a rozhodnutie v dedičskom konaní len deklaruje nadobudnutie dedičstva v čase smrti poručiteľa. Preto aj rozhodnutie v dedičskom konaní po zrušení rozhodnutia Štátneho notárstva zo dňa 21.11.1977 č.k. D 2566/77, ktoré bolo vydané Okresným súdom Bratislava II dňa 20. 10. 1998, č. k. D 41/93 (Dnot 6/94), deklarovalo len stav existujúci v čase smrti poručiťky O. L.. Medzitým však K. P.H.B. na základe splnenia hmotnoprávných podmienok pre vydržanie nadobudla vlastnícke právo aj k spornému podielu v pomere 3/4 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č.XXX a to titulom vydržania, keďže vydržacia 10 ročná lehota jej začala plynúť 21.11.1977 a uplynula najneskôr 22.11.1987.

21. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd uzavrel, že právna predchodkyňa žalobcov nehnuteľnosti po K. L.E.S. užívala ako oprávnená držiteľka počas vydržacej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 21.11.1977 a uplynula dňa 22.11.1987. Občiansky zákonník č. 64/1964 Zb. platný a účinný v roku 1977 nepoznal inštitút nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Toto umožnila až právna úprava platná a účinná od 01.04.1983, ktorá však umožnila do vydržacej doby započítať aj dobu pred jej účinnosťou. Preto podľa názoru súdu právna predchodkyňa žalobcov K. P. splnila všetky kumulatívne hmotnoprávne podmienky vydržania v zmysle platnej zákonnej úpravy a stala sa vlastníčkou aj sporného podielu v pomere 3/4 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č.XXX a to dňom 22.11.1987. Z uvedeného dôvodu bola preto aj v čase svojej smrti t.j. ku dňu 17.11.2012 vlastníčkou tohto podielu na nehnuteľnostiach. Preto súd v tejto časti žalobe žalobcov vyhovel. Žalobcovia sa okrem určenia, že sporný podiel na nehnuteľnostiach patrí do dedičstva po poručiťke K. P. domáhali aj určenia príslušnej správe katastra vykonať na základe rozhodnutia nasledovné zmeny zápisu v katastrálnom operáte na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "C" parcela parc. č. XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 132 m², parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere 839 m² a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX, časť B: zápis L.

S., R.. XX.XX.XXXX ,XXXX D. O., C. D..P.. spol. podiel 3/4 vymazať a nahradiť zápisom: P. K., W.. D., R.. XX.X.XXXX, V.Í. XX, XXX XX D., spoluvlastnícky podiel 3/4. K tomu súd uvádza, že rozhodnutie súdu o tom, že nehnuteľnosti patria do dedičstva nenahrádza dedičské konanie, ale na jeho základe je možné prejednať sporný spoluvlastnícky podiel v dedičskom konaní po poručiteľke K. P.. Až následne na podklade dedičského rozhodnutia je možné vykonať zápis v katastrí nehnuteľností. Preto súd žalobu žalobcov v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

22. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP podľa pomeru úspechu strán v spore. Žalobca bol v spore úspešný v jednom určovacom petite, ktorému súd vyhovel a žalovaný taktiež v jednom určovacom petite, ktorý súd zamietol.

23. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie okrem výroku ktorým súd prvej inštancie v časti zastavil konanie podal odvolanie žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Svoje odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP a ďalej tým, že v právnej teórii nie je úplne jasné, či pri žalobách o určenie, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiteľovi (je možné analogicky použiť aj v súvislosti s dedičskými konaniami), sa má vykonávať dokazovanie len ku dňu smrti poručiteľa, alebo je potreba vziať do úvahy aj právne skutočnosti, ktoré nastali po tejto okolnosti. Problémom by tu tak bola otázka určenia momentu, ku ktorému sa má vykonávať dokazovanie. Táto otázka je riešená odlišne samotným Najvyšším súdom SR, a to dokonca v rámci rozhodnutí publikovaných v ZSR. Zatiaľ čo v uznesení sp. zn. 3Cdo 154/2010 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytcx3sl4ztex32mi>>zo 16. decembra 2010, ZSR, 2011, č. 32 je skonštatované, že „určenie sa tu vzťahuje k okamihu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto okamihu nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu“, z rozsudku sp. zn. 6Cdo 47/2012 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytix3sl4ytenk7pja>>z 30. apríla 2013, ZSR, 2014, č. 125 jednoznačne vyplýva, že meritom dokazovania majú byť skutočnosti týkajúce sa splnenia zákonných podmienok pre vydržanie, ku ktorému malo dôjsť až po smrti poručiteľa. Obmedzenie dokazovania len do momentu smrti poručiteľa by pritom v procesnej rovine znamenalo, že v takomto konaní by v podstate mohol absentovať ten, kto by túto skutočnosť spochybňoval, t. j. žalovaný. V súdnom konaní súd nesprávne dokazoval „čas“ po smrti poručiteľky O. L. a to ešte skôr, ako bolo právoplatne rozhodnuté v samotnom dedičskom konaní, pričom súdna rozhodovacia prax nie je v daných prípadoch konzistentná. V tejto súvislosti by sme chceli poukázať na skutočnosť, že v danom prípade sa dostáva proti sebe dobromyseľnosť vydržateľa versus dobromyseľnosť pôvodného vlastníka. Sme toho názoru, že pripustením tejto právnej konštrukcie (vydržanie Právnej predchodkyne pred skončením dedičského konania) sa dostáva žalovaný ako zákonný dedič do znevýhodneného právneho postavenia, pretože de facto nemohol vydržanie závetnej dedičky ovplyvňovať. Kým závetnej dedičke bolo o tých istých Nehnuteľnostiach rozhodnuté už Rozhodnutím Štátneho notárstva Bratislava - mesto, č. k. D 2533/77 zo dňa 21.11.1977, tak zákonnému dedičovi až v roku 2009. Žalovaný veril, že mu Nehnuteľnosti patria, čo vyplýva z jeho výpovede z 06.09.2021, ale právne priznané mu boli až v roku 1999, kedy bol zapísaný ako vlastník Nehnuteľnosti do príslušnej správy katastra. V tom čase už však malo dôjsť k údajnému vydržaniu závetnej dedičky na podklade Rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava - mesto, č. k. D 2533/77 zo dňa 21.11.1977, zrušeného z dôvodu porušenia práv a oprávnených záujmov zákonného dediča. Z dôvodu týchto argumentov považujeme pripustenie vydržania pred právoplatným rozhodnutím o dedičstve k tým istým Nehnuteľnostiam za nespravodlivé pre žalovaného. Súd však mal dostatočným spôsobom vysvetliť, prečo je dobromyseľnosť vydržateľa silnejšia ako dobromyseľnosť pôvodného vlastníka - žalovaného, a či považuje nemožnosť žalovaného zasiahnuť do vydržania závetnej dedičky za súladnú s hmotným právom. Pokiaľ by sme pripustili možnosť vydržania Nehnuteľnosti pred právoplatným skončením dedičského konania, sme toho názoru, že neboli splnené všetky kumulatívne podmienky požadované zákonom na vydržanie, ktorými sú: vydržacia doba, prípustný predmet držby a dobrá viera. Žalovaný počas súdneho konania namietal, že minimálne jedna z podmienok absentuje a tou je dobrá viera právnej predchodkyne. Žalovaný vo svojej výpovedi zo dňa 06.09.2021 uviedol, cit.: „Keď som bol na pohrebe tak P. rodina si myslela, že im všetko patrí a už vtedy som išiel za právnikom, tieto doklady môžeme predložiť, a chcel som aby sa tento problém vyriešil, oni mi povedali, že to držia pre mňa aby som si z toho nerobil starosti a že to je moje a to nie je žiadny problém a že to moja matka chcela lebo ja som jediný syn a som mal s matkou veľmi dobré vzťahy...“ Už len táto skutočnosť, tento rozhovor znamená, že Právna predchodkyňa nebola v dobrej viere, že jej Nehnuteľnosti patria. Ďalšou právnou skutočnosťou, ktorá poukazuje na nedostatok dobrej viery Právnej predchodkyne je to, že žalovaný nebol v pôvodnom dedičskom konaní platne zastúpený. Prvostupňový súd s ohľadom na tento argument žalovaného uzavrel, že K. P. vedela, že S. L. je právne

zastúpený O. D., pretože v zápisnici z dedičského konania sa uvádza, že O. D. je splnomocnená zástupkyňa syna poručiteľky S. L.. S uvedeným právnym názorom sa žalovaný nestotožňuje. V zápisnici nie sú uvedené základné informácie o plnej moci, minimálne deň udelenia, z čoho vyplýva, že žiadna plná moc nebola do konania založená. O. D. nebola na tento úkon splnomocnená. O tomto bolo právoplatne rozhodnuté práve v citovanom Uznesení Krajského súdu Bratislava č. k. 23Co 51/99-58 z 30.04.1999. Žalovaný poukazuje na Uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 23Co 51/99-58 z 30.04.1999. V odôvodnení tohto uznesenia sa uvádza, že cit.: „negatívnych skutočností, ktoré buď priamo vylučujú existenciu plnej moci (prehlásenie S. D., O. H.) alebo ju (plnú moc žalovaného) spochybňujú (zmienka manželky žalovaného ohľadom plnej moci bez údaju dôvodu jej udelenia) bolo viac ako ju (plnú moc žalovaného) preukazujúcich, preto súd dospel k záveru, že dedič S. L. nebol v konaní o dedičstve platne zastúpený“. Je potrebné v tejto súvislosti podotknúť, že L., P. O. D. sa navzájom poznali, právna predchodkyňa K. P. je príbuzná O. D., ktorá mala údajne zastupovať žalovaného v pôvodnom dedičskom konaní. Preto je tu veľká pochybnosť, v akom postavení vystupovala O. D., či skutočne hájila práva a oprávnené záujmy zákonného dediča, alebo konala v zhode s K.W. P. o tom, aké vyhlásenie vydá v pôvodnom dedičskom konaní. Je zrejme, že existenciu plnej moci odmietli S.Á. D., O.D. H., čo sú najbližšie osoby O. D.. Žalobcovia vo svojej argumentácii uviedli, že je nelogické, aby prijali dedičstvo, ktoré by malo aj tak patriť žalovanému, a zároveň tak vypadnúť z poradovníka na pridelenie pozemku v I. K.. Žalobcovia v tejto súvislosti predložili súdu ako dôkaz prípis Odboru výstavby a územného plánovania Obvodného národného výboru Bratislava - I., Vajanského nábrežia č. 3 z 07.08.1974. Z daného listu však naopak vyplýva, že cit.: „...okrem lokality „D., ktorá sa pre výstavbu len pripravuje, niet prakticky v obvode I. K. možností pre pridelenie pozemku do osobného užívania na IBV.“ Možnosť získania pozemku do osobného užívania tak bola v roku 1974 (t. j. 3 roky pred smrťou poručiteľky) veľmi nepravdepodobná vzhľadom na vysoký počet záujemcov, čo sa aj potvrdilo, pretože do smrti poručiteľky nedostali P. žiadne právo na pridelenie pozemku. Nepravdivé je tak vyjadrenie P., že prišli o možnosť získania lukratívneho pozemku v I. K., pretože táto možnosť bola veľmi mizivá. Z uvedeného podľa nášho názoru vyplýva, že právna predchodkyňa nejednala v pôvodnom dedičskom konaní a po uzavretí dedičského konania v dobrej viere, že jej Nehnuteľnosti patria, pretože podľa nášho názoru vedela, že syn poručiteľky má záujem o Nehnuteľnosti po svojej matke, a že sa ujme ich držby hneď, ako to umožnia zákony, o čom svedčí výpoveď žalovaného na pojednávaní dňa 06.09.2021. S poukazom na nedostatok plnej moci príbuznej K. P. - O. D. v pôvodnom dedičskom konaní a to, že žalovaný v roku 1991 začal s uplatňovaním svojich práv, objektívne spochybňuje dobrú vieru Právnej predchodkyne. Pokiaľ by sme súhlasili s právnym názorom prvostupňového súdu, že po smrti poručiteľky nastali právne skutočnosti, s ktorými zákon spája zmenu vlastníctva k Nehnuteľnostiam aj pred skončením dedičského konania, tak je potrebné upozorniť na fakt, že v súdnom konaní nebolo dokázané, že Mária Chudíková bola skutočne vlastníčkou Nehnuteľností v čase jej smrti. Vo vzťahu k žalovanému bolo tiež vydané súdne rozhodnutie v dedičskom konaní. Je nesporné, že v prípade žalovaného Krajský súd v Bratislave Uznesením č. k. 23Co 51/99 -58 z 30.04.1999 potvrdil, že žalovaný zdedil Nehnuteľnosti po svojej matke. Toto potvrdenie zo strany súdu sa uskutočnilo dňa 30.04.1999 a je právoplatné. Následne, na základe tohto rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, bol vykonaný záznam v katastri nehnuteľností. Zápis vlastníckeho práva žalovaného k % - nám Nehnuteľností do príslušnej správy katastra nehnuteľností bol vykonaný v roku 1999. Je pravdou, že vlastníctvo k Nehnuteľnostiam bolo žalovanému potvrdené ku dňu smrti jeho matky, avšak žalovaný od smrti svojej matky a zároveň počnúc rokom 1999, kedy mu bolo dedičstvo aj právoplatne potvrdené súdom, žalovaný subjektívne veril, že mu Nehnuteľnosti v zdedenom podiely patria. Žalovaný tiež platil daň z nehnuteľností tak, ako predtým K. P. A v konečnom dôsledku v roku 2010 podal na súd žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k Nehnuteľnostiam. Táto žaloba je vedená pod spis. zn. 10C 173/2010 a konanie je prerušené do doby právoplatného rozhodnutia v tomto súdnom konaní. Boj o svoje dedičstvo, platenie dane z nehnuteľností a podanie žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sú objektívnou okolnosťou, ktorá potvrdzuje dobrú vieru žalovaného, že mu Nehnuteľnosti patria. Pokiaľ by sme posudzovali vec rovnako ako pri vydržateľovi a pôvodnom vlastníkovi, tak žalovaný najneskôr v roku 2009 Nehnuteľnosti tiež vydržal. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobcovia podali žalobu na súd až v roku 2015, na čo upozornil žalovaný vo svojej záverečnej reči. Žalovaný tak prelomil vlastnícke právo svojich predchodcov. Opäť sa dostáva do konfliktu dobromyseľnosť vydržateľa a pôvodného vlastníka. Súd sa však dôsledne nezaoberal dobromyseľnosťou žalovaného.

24. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia, ktorí s odvolaním nesúhlasia. V otázke nadobudnutia vlastníctva vydržaním je významné len posúdenie dobromyseľnosti držiteľa a nie pôvodného vlastníka. Navyše v danom prípade pôvodnou výlučnou vlastníčkou nehnuteľností bola O. L. a od roku 1977 K. P. na

základe riadne skončeného dedičského konania a právoplatného rozhodnutia, ktoré vytvorilo prekážku res iudicata. Právne irelevantný je tiež odkaz žalovaného na rozsudok NS SR 6Cdo/47/2012, pretože ten rieši špecifický prípad vydržania a to na základe notárskeho osvedčenia. Otázka žalovaného, či súd považuje nemožnosť žalovaného zasiahnuť do vydržania závetnej dedičky za súladnú s právom za bezpredmetnú a špekulatívnu. Žalovaný vedel, ako syn poručiťky je povinný prispieť štátnemu notárstvu k spoľahlivému a úplnému zisteniu stavu dedičstva. Vedel, že poručiťka zanechala závet a mal možnosť urobiť všetko na zabezpečenie ochrany svojich práv a záujmov hneď po pohrebe matky. K. P. bola po právoplatne skončenom dedičskom konaní po O. L. v dobrej viere, že jej nehnuteľnosti patria. Žalobcovia taktiež uvádzajú, že prostriedky procesnej obrany uplatnené po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania považujú za neúčinné.

25. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý trvá na svojej argumentácii, ktorá je obsahom odvolania. Trvá na tom, že v danom prípade chýba ten, kto by mohol sponchybňovať údajné vydržanie právnej predchodkyne žalobcov, a to žalovaný, pretože jeho dedičské právo bolo právoplatne súdne priznané až po uplynutí vydržacej lehoty. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 154/2010 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytcx3sl4ztex32mi>> zo 16. decembra 2010, ZSR, 2011, č. 32 a Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytix3sl4ytenk7pjra>> 47/2012 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytix3sl4ytenk7pjra>> z 30. apríla 2013, ZSR, 2014, č. 125, ktoré v téme vydržania, resp. k stanoveniu času dokazovania vydržania, zaujali rozdielne právne názory. Je irelevantné, že predmetné rozhodnutia sa týkajú vydržania na podklade notárskych osvedčení, pretože podstata právneho problému spočíva v čase, v akom sa má vydržanie dokazovať. Žalovaný má nepochybne horšie právne postavenie v danom súdnom spore. Žalovaný podľa napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu v čase právoplatného rozhodnutia o dedičstve po svojej matke už vlastne nebol vlastníkom zdedených Nehnuteľností. Dobromyseľnosť pôvodného vlastníka - žalovaného mohla nastúpiť až v roku 1999, kým údajná dobromyseľnosť právnej predchodkyne žalobcov už v roku 1977. Preto sa v danom prípade dostáva proti sebe dobromyseľnosť vydržateľa versus dobromyseľnosť pôvodného vlastníka. Žalovaný zotrváva na námietke, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo vykonal dokazovanie vydržania po smrti poručiťky O. L. bez toho, aby zdôvodnil absenciu právoplatného rozhodnutia v dedičskom konaní. A to hlavne s poukazom na zachovanie rovnakého právneho postavenia závetného ale aj zákonného dediča a syna poručiťky O. L. pri výkone svojich práv. Nie je pravdou, že žalovaný v danej veci nekonal, ako tvrdia žalobcovia. Naopak, hneď ako zistil relevantné informácie, najmä informáciu o výlučnom vlastníckom práve žalobcov k dedičskej podstate po svojej matke, „obnovil“ dedičské konanie a o jeho dedičské právo mu bolo súdne právne priznané. Žalovaný je presvedčený o tom, že právnej predchodkyne chýbala dobrá viera, že jej Nehnuteľnosti po poručiťke patria. Žalobcovia bagatelizujú závery Uznesenia Krajského súdu Bratislava č. k. 23Co 51/99-58 z 30.04.1999. Je faktom, že v pôvodnom dedičskom konaní nebol žalovaný platne zastúpený. Vzhľadom na výpoveď žalovaného z 06.09.2021, ako aj to, že existenciu plnej moci odmietli S. D., O. H., čo sú najbližšie osoby O. D., nemohlo dôjsť k vydržaniu Nehnuteľností právnu predchodkyňou žalobcov, pretože jej chýbala dobrá viera, jedna z podmienok vydržania. Pokiaľ by aj súd bol toho názoru, že mohlo dôjsť k vydržaniu Nehnuteľností právnu predchodkyňou žalobcov, čo žalovaný odmieta, tak žalovaný poukázal na to, že aj on potom vydržal Nehnuteľnosti a to v roku 2009. Uviedli sme súdu objektívne skutočnosti - boj o svoje dedičstvo, platenie dane z nehnuteľnosti a podanie žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré potvrdzujú dobrú vieru žalovaného, že mu Nehnuteľnosti patria. Splnením druhej podmienky - 10 ročnej vydržacej lehoty sa žalovanému Nehnuteľnosti v podiely % „navrátili“ do vlastníctva titulom vydržania. Je to tá istá situácia, ako keď vydržala Nehnuteľnosti K. P.. Nakoľko v našom právnom poriadku naďalej platí zásada, že nikto nemôže previesť viac práv ako má sám, sme toho názoru, že pokiaľ súd dokazoval čas po smrti poručiťky O. L., mal by dokazovať celú časovú os až po smrť právnej predchodkyne žalobcov, a to sa v danom prípade nestalo. Záverom žalovaný uvádza, že zotrváva na svojom Odvolaní a navrhuje, aby odvolací súd Rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietá, alebo alternatívne zrušil Rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

26. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia, ktorí odmietajú názor žalovaného o jeho horšom právnom postavení v danom súdnom spore. Už v roku 1977 mal možnosť urobiť všetko na zabezpečenie svojich dedičských práv. Výlučné vlastníctvo nehnuteľností p. P. bolo po právoplatne skončenom dedičskom konaní v novembri 1977 zavedené aj do operátu katastra. Žalobcovia nesúhlasia s

tým, že by aj žalovaný vydržal nehnuteľnosti a že súd mal skúmať celú časovú os až po smrť právnej predchodkyne žalobcov. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, ako aj ESLP dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť v právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pred pôvodným vlastníkom.

27. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. (t. j. v celom rozsahu) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v rozsahu jeho odvolania je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 C.s.p.

28. Žalobcovia sa svojou žalobou po jej ustálení v priebehu konania domáhali určenia, že K. P., resp. jej právni nástupcovia, sú vlastníkami nehnuteľností v J..Ú.. D., zapísané na LV č. XXX, N.. Č.. XXXXX-dom a dvor vo výmere 132 m², par. č. XXXXX- záhrada vo výmere 939 m². Na žalobe týkajúcej sa určenia neplatnosti právneho úkonu - uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 10. 1997, č. k. 30Co 27/1997 žalobca netrval. Právny zástupca žalovaného súhlasil so zastavením konania v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu. Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 11.02.2020 v tejto časti konanie zastavil. Žalobca ďalej zotrval na žalobe v časti určenia že p. K. P. resp. jej právni nástupcovia sú vlastníkami nehnuteľností v J..Ú.. D. U. na Q. Č.. XXX parc. č. XXXXX-dom a dvor vo výmere 132 m², parc. č. XXXXX-záhrada vo výmere 939 m² v celosti.

29. Odvolací súd v tejto súvislosti musí poukázať na uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20. 10. 1998, č. k. D 41/93 (Dnot 6/94), z ktorého vyplýva, že súd určil, že medzi aktíva dedičstva po O. L. patrí aj sporná nehnuteľnosť a potvrdil nadobudnutie dedičstva tak, že 1/4 podiel získala do dedičstva K. P. a 3/4 S. L.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že závet poručiťky bol neplatný v časti, v ktorej nezahŕňal neopomenuteľného dediča S. L., ktorému patrí podiel vo výške 3/4 zákonného podielu. Na odvolanie K. P. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.04.1999, č. k. 23Co 51/99-58, uvedené rozhodnutie potvrdil.

30. Teda ohľadom sporených nehnuteľností je súd viazaný posledným právoplatným rozhodnutím súdu v dedičskom konaní zo dňa 20.10.1998, č.k. D 41/93 (Dnot 6/94), potvrdeným odvolacím súdom zo dňa 30.04.1999, č. k. 23Co 51/99-58. Na základe ktorého aktíva dedičstva po O. L. a to aj spornú nehnuteľnosť nadobudol žalobca v podiele 3 a v podiele 1 K. P.. Súd v tomto rozhodnutí taktiež určil, že závet poručiťky bol neplatný v časti, v ktorej nezahŕňal neopomenuteľného dediča S. L., ktorému patrí podiel vo výške 3/4 zákonného podielu. Uvedenému rozhodnutie v dedičskom konaní predchádzalo rozhodnutie bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21. 11. 1977, právoplatného dňa 21.11.1977, na základe ktorého právna predchodkyňa žalobcov nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "C" parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 132 m², parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere 839 m² a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX. Predmetné rozhodnutie Štátneho notárstva bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.1997, č.k. 33Co 27/97-153. Posledným rozhodnutím súdov v dedičskej veci po nebohej O. L., je teda rozhodnutie zo dňa 20.10.1998, č. k. D 41/93, ktorým sú súdy viazané a teda, že žalovaný je dedičom vo výške 3/4 zákonného podielu. Nemožno teda uvažovať o vydržaní právnu predchodkyňou žalobcov 10 rokov po rozhodnutí štátneho notárstva, keďže týmto rozhodnutím nebolo právoplatne skončené dedičské konanie. Dedičské konanie bolo právoplatne skončené až už viackrát spomínaným rozhodnutím zo dňa 20.10.1998, ktoré bolo potvrdené aj odvolacím súdom a nadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ by sme teda aj pripustili právny názor, že by žalobcovia (a ich právna predchodkyňa) vydržali vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti po 10 rokoch odo dňa rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21.11.1977, právoplatného dňa 21.11.1977, keďže tieto by užívala ich právna predchodkyňa ako oprávnená dedička, rovnaká situácia by nastala u žalobcu po rozhodnutí Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20.10.1998, č.k. D 41/93. Teda žalobca by nehnuteľnosti po 10 rokoch odo dňa predmetného rozhodnutia mohol vydržať ako oprávnený vlastníak, ktorého vlastníctvo mu bolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu. Nebolo teda možné vyhovieť žalobe žalobcov.

31. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov zmenil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. a to tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

32. O náhrade trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).